

## 2 SNĚHUĽÁCI

Zimní prázdniny skončily a děti se vracely zpět do školek a škol. S nadšením si vyprávěly, kde o prázdninách byly, a vyměňovaly si dojmy z příchodu Ježíška. Smály se a překřikovaly, protože každý chtěl říct své zážitky jako první.

Zima byla letos opravdu krásná. Vše bylo bílé a třpytivé. Sníh pokrýval chodníky, střechy i větve stromů a děti do něj s radostí otiskovaly podrážky svých botiček.

Děti trávily většinu dopoledne ve školce venku. Koulovaly se, stavěly sněhuláky a sněhové domečky. Sníh měly v botách, vlezl jim do rukávů a někoho i studil za krkem, ale dětem to bylo jedno. V šatně si pak vše svlékly a daly sušit na topení. Takže než si je rodiče odpoledne vyzvedli, nebylo poznat, kdo ve sněhu řádil nejvíce.

„Půjdeme odpoledne ven?“ vrhla se Maruška tatínkovi kolem krku, jen co si pro ni přišel do školky.

„Ahoj Maruško,“ mrkl na ni tatínek.

„Jéé, ahoj tati. Já jsem tě úplně zapoměla pozdravit,“ vzpomněla si holčička. „Tak půjdeme ven? Já už jsem se ptala Nelinky a taky půjde. Ondra s Jirkou taky.“

„No dobře, dobře. Tak když už jste se tak hezky domluvili, tak můžete jít,“ souhlasil tatínek.

Děti se venku sešlo více a domlouvaly se, co budou dělat. Jirka chtěl postavit iglú, Janička navrhovala hrát sněžnou stopovanou, Adámek s Ondrou se chtěli koulovat a Magdička s Nelinkou toužily po tom, být sněhové královny. Nakonec se rozhodly stavět sněhuláka. Ale ne jednoho!

Jirka rozhodl, že se rozdělí na dvě skupiny – holky zvlášť a kluci také zvlášť. A kdo postaví většího sněhuláka, vyhraje. Marušce se tahle hra moc nelíbila, ale co mohla dělat. Ostatní děti souhlasily a s nadšením se vrhly do přípravy koulí.

Kluci si vedli opravdu dobře a za chvíli už měli obrovské sněhové koule. Holcám to šlo o něco pomaleji. Navíc se jim jedna koule rozpadla, a tak ji musely dělat znovu.

Chlapci koule pořád zvětšovali a zvětšovali, až už je vůbec nemohli kutálet.

„To už stačí,“ zavelel Jirka a ostatní přestali koulet. „Teď je dáme na sebe.“

Jenže ouha, sněhové koule byly tak veliké a těžké, že je nemohli uzvednout. I když se snažili všichni společně, kouli neuzvedli.

„Chcete pomoci?“ nabídla jim Maruška, která už je nějakou dobu pozorovala.

„A proč bys nám pomáhala?“ divil se Jirka s Adamem. „Vždyť potom nevyhraješ.“

„To přece nevádí,“ pokrčila rameny a přišla blíž, aby jim pomohla zvednout kouli.

Když ostatní děvčata viděla, jak se chlapcům nedaří, přišla také na pomoc. Společnými silami zvedli prostřední kouli a posadili ji na tu největší.

Jenže teď nevěděli, jak dál. Nedodělaný sněhulák byl už teď větší než oni a děti nebyly dost velké na to, aby nahoru vyzvedly třetí kouli.

„Co teď?“ mračil se Adam. „Přece nebudeme mít sněhuláka bez hlavy!“

„Já bych věděla,“ ozvala se Janička. „Když nepůjde koule nahoru, necháme ji dole.“

„Ale jak dole?“ nechápali ostatní. „Přece nemůže mít hlavu vedle nohou,“ rozhodil rukama Ondra a nechápavě se na Janičku podíval.

„Uděláme ležícího sněhuláka,“ prozradila jim nadšeně. „Necháme všechny koule vedle sebe a jenom je spojíme.“

Kluci se po sobě podívali. Ležícího sněhuláka? Takového ještě nikdy nestavěli! Hned je ten nápad nadchl a pokračovali ve stavění. Prostřední kouli, kterou tak těžce vytlačili nahoru, zase sundali. Všechny tři koule dali těsně vedle sebe a spojili je. Dodělali ruce a obličej.

„Ten je ale krásný!“ rozplývaly se děti a obcházely sněhuláka kolem dokola.

„A co ten váš nedodělaný?“ vzpomněl si najednou Ondra na nedokončeného sněhuláka kamarádek.

„Můžeme teď pomoci my vám?“ zeptal se děvčat.

Ta s radostí souhlasila. Společně dodělali i druhého sněhuláka. Byl o hodně menší, ale zase mohl stát.

„Ale který je tedy větší? A kdo vlastně vyhrál?“ lámal si hlavu Jirka.

„Mně se moc líbí oba,“ ozvala se Magdička. „Mně taky,“ přidala se Nelinka a ostatní děvčata.

„Takže jsme vyhráli všichni,“ uzavřel to Jirka a pyšně se usmíval na ležícího sněhuláka.

*Do tištěné pohádky jsem záměrně nedala žádný obrázek. Nechte své děti nakreslit jejich vlastní obrázek, který bude pohádku vystihovat z jejich pohledu.*